

Arne Lygre

JEG FORSVINNER

SKUESPILL

ASCHEHOUG

Månedens etter

Jeg er alene. Det er mennesker rundt meg. Hundrevis. Kanskje tusen.

Vi er samlet i en hall.

JEG

Jeg sitter på gulvet. Jeg lener meg inn mot veggen i et hjørne av rommet, en plass jeg okkuperte da vi ble sluppet inn i hallen, jeg som en av de første.

Jeg løp. Kjempet for et sted som kunne være mitt i den tiden jeg skulle komme til å være her. Det var kaotisk en stund, da, inntil alle hadde funnet en plass.

Det er stille nå. Om noe skal sies, er det få som hever stemmen.

Noen reiser seg, strekker på beina, andre stiller seg i køen til toalettene. En kvinne har ikke tid til å vente. Det haster. Det blir litt oppstyr når hun gjør seg gjeldende, men hun slipper frem.

Det er ikke meg. Jeg er ikke den kvinnen.

Jeg sitter her.

Jeg reiser meg. Jeg setter meg igjen. Jeg reiser meg. En gammel dame ser opp. Hun strekker seg etter sin egen koffert, som for å flytte den, gi meg rom til å komme ut. Jeg løfter en hånd avvergende og rister på hodet, det går fint, sier jeg. Jeg smyger meg forbi.

Min venninne forsvant før vi kom hit. Hun skulle være rask, sa hun, måtte bare lete rundt på oppsamlingsplassen, se etter sin datter.

Hun gråt. Sa at jeg hadde mistet en mann, hun hadde mistet et barn, at det ikke kunne sammenlignes.

Jeg har også mistet et barn. Det er lenge siden. Jeg tenker ikke på det nå.

Jeg tenker på det.

Jeg likte ikke at hun gikk. Jeg tenkte det var best at vi holdt sammen, men sa ikke noe. Jeg ville ikke overtale henne, ikke engang påvirke, det er noe hun får styre selv, tenkte jeg og så henne gå, bane seg vei gjennom folkemengden.

Jeg kunne blitt med henne, men det nevnte hun ikke noe om, hun ba meg bare bli sittende på samme sted, ikke flytte meg før hun var tilbake.

Jeg har tenkt at det kanskje var noe hun sa for å villedde meg. For å anskueliggjøre at hun hadde tenkt å komme tilbake. Mens hun egentlig ville miste meg. At det er noe ved meg nå, i denne situasjonen, som hun mislikte så sterkt at hun ikke lenger ville forholde seg til det. At jeg er en annen, uten å vite det.

Jeg har gått gjennom hallen, jeg har stått i toalettø, jeg har fått gå inn i et avlukke og jeg har stått der en stund, jeg har vært alene. Nå er jeg tilbake på plassen min. Jeg setter meg ned, men nøler, ser over mot utgangen. Hva er det? spør den gamle damen. Jeg synes jeg så én jeg kjente, sier jeg.

Jeg skjønte ikke at min venninne var borte for godt før de skilte mengden ad med sperringer. Plutselig gikk det vakter tvers over plassen og ba oss trekke vekk, gi rom, enten til høyre eller venstre, sa de. Jeg tenkte et øyeblikk at jeg burde samle tingene mine og løpe over til den andre siden, kanskje jeg kan rekke det før det er for sent, tenkte jeg. Men. Hun gikk jo bare. Jeg kan ikke løpe etter henne dersom hun vil bort fra meg, tenkte jeg.

Jeg reiser meg. Jeg løfter armene og strekker dem, merker ledd og muskler tøye seg. Jeg kjenner kroppen.

Jeg ser meg selv. Jeg er hjemme. Jeg sitter i min gamle stue.

Bare det.

At jeg ennå ikke har brutt opp.

Jeg er her. Jeg er taus. Jeg svarer når jeg blir tilsnakket, men tar ikke initiativ. Jeg forsvinner inn i mengden. Jeg løses opp.

Det er blitt natt.

Et annet sted er det også samlet mange mennesker nå. Tusen, kanskje.

De fleste av dem sover. Andre forsøker. Bare noen ligger våkne uten et ønske om å falle i søvn.

Det er en av disse som først oppdager røyk. Flammer. Det er han som løper bort for å undersøke, det er han som ser at bygningen har tatt fyr flere steder, som får med seg andre, som skriker for å vekke de sovende, og som først forstår at dørene ikke lar seg åpne, at de er barrikadert.

Han skjønner at det for noen skal være slik. At det er en mening bak.

De skal dø i kullos.

Hjelp.

Hjelp.

Hjelp.

Hjelp.

Hjelp.

Hjelp.

Hjelp.

Det er ikke meg. Jeg sitter her.

Det er ikke min venninne som ligger med hodet ned mot gulvet for å holde røyken unna lengst mulig.

Det kan ikke være henne.

Hun er ikke der.